

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

30 MAI 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 22 (903) † ANUL 18

ÎNCHINAREA ÎN DUH ȘI ADEVĂR

- Duminica a cincea după Paști, a Samarinencii -

În convorbirea cu femeia samarineancă, Mântuitorului Iisus Hristos ne descoperă taina adevăratei închinări, a adevăratului cult care se cuvine adus lui Dumnezeu și prin care omul intră în legătură cu El. Omul, căzut în crunta robie a păcatului, cu puterile sale spirituale grav deteriorate, nu avea nici o șansă în acest disperat efort. Fără Revelație, religia nu poate fi decât o iluzie. Revelația este descoperirea unui lucru secret, ascuns. Revelația dumnezeiască este descoperirea de Sine a lui Dumnezeu, a ființei și a planurilor voii Sale. Ea se dă ființelor raționale, este ieșirea liberă a lui Dumnezeu din „lumina cea neapropiată” în care locuiește El pentru a Se face cunoscut oamenilor (1 Timotei 6, 16). Descoperirea dumnezeiască este cu puțință și în ceea ce privește Descoperitorul și în ceea ce privește primitorul. Unul vrea să descopere, celălalt este creat să primească Revelația. Iisus Hristos vine cu Lumina Sa în cel mai adânc întuneric de rătăcire și păcat. Mântuitorul vine în Samaria, ai cărei locuitori amestecaseră datele Revelației dumnezeiești cu tot felul de influențe străine, încât ajunseseră să se închine „cui nu știu”. De aceea iudeii nu-i iubeau pe samarineni, considerându-i mai răi decât păgânii. Însă Mântuitorul Iisus Hristos îi vorbește samarinence, acestei femei păcătoase, oferindu-Se să-i dea apa cea vie, de care nu va înseta niciodată și care face în cel ce o bea „izvor de apă curgătoare spre viață veșnică”. Iisus i Se descoperă ca fiind Prorocul, care i-a spus tot ceea ce a făcut. Despre închinare, Domnul spune că aceasta este a omului duhovnicesc, adică a omului născut din nou prin credința în Hristos și prin apa cea vie a Duhului Sfânt. Această taină îi descoperă Fiul lui Dumnezeu femeii samarinence: „închinarea în Duh”. Ea este închinarea cea adevărată, în care este prezent Duhul lui Dumnezeu, cu care Însuși Duhul Sfânt se roagă în noi și împreună cu noi. Această închinare antrenează deopotrivă și sufletul și trupul nostru. Sfântul apostol Pavel va spune mai târziu: „Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea duhovnicească” (Romani 12, 1). Iisus Hristos S-a făcut Om văzut și ni se împărtășește în chip văzut. Îl primim pe Hristos, cu umanitatea Sa îndumnezeită, în chipul pâinii și al vinului, la Sfânta Euharistie. Recunoscând bunăvoința a Sa, nu avem decât să ne supunem Lui, binecuvântându-L și mărimdu-L. La orice Sfântă Liturghie vine Sfântul Duh pe care Domnul i L-a făgăduit și samarinencii. Să nu cădem sub osânda falsei închinări, să fim acei închinători pe care Părintele ceresc îi voiește: „în Duh și adevăr”. Amin.

Cum ne putem folosi de suferință?

Sfinții Părinți ai Bisericii ne învață că suferim fie din pricina propriilor păcate, ca o consecință a libertății prost folosite, a alegerilor proaste pe care le-am făcut, fie din pricina păcatelor familiilor noastre, fie din pricina lumii în care trăim. Exemplele biblice sunt: Ieroboam – care a suferit pentru păcatul tatălui său, Solomon; David – care a suferit pentru păcatele sale; Lot și toți ceilalți drepti care sufereau din pricina păcatelor lumii în care trăiau. Avem și pilda celor din închisorile comuniste. Majoritatea celor care au trăit pentru Hristos și au suferit pentru Hristos au fost arestați și supuși unor chinuri cumplite încă de la vârste foarte fragede, când încă nu avuseseră timp să facă păcate. Unii chiar și mărturisesc în biografii sau în autobiografii că erau curați la inimă și la trup. Cu toate acestea, a îngăduit Dumnezeu ca ei să sufere pentru neamul omenesc și românesc. Și tot mai mulți părinți spun că, dacă astăzi încă este har, dacă celui care vrea să se apropie de Dumnezeu încă îi este ușor, chiar în halul în care se trăiește astăzi, în păcatul care a devenit normalitate, asta se datorează jertfei lor, suferinței lor. Și înțelegem de aici că în Biserică învățăm să suferim. Dacă suferința o umplem de prezența lui Hristos, aceasta capătă sens și putere mântuitoare pentru noi, pentru neamul nostru și pentru generația noastră. Câtă vreme suntem blocați în a căuta vina pentru suferința noastră – *soția care mă neglijează, părinții care nu mă înțeleg, șeful care mă persecută și așa mai departe* – nu avem nici o șansă să ieșim din suferință și din nefericire. În Biserică învățăm să trăim cu suferința, să ne folosim de suferință, ca trambulină spre rai. Pentru a ne vindeca trupurile și sufletele trebuie să trăim viața Bisericii. Iar viața Bisericii are două aspecte. Este viața liturgică, așa cum o cunoaștem cu toții, cu Tainele ei, însă, în egală măsură, trebuie să trăim viața ascetică a Bisericii. Unul dintre mărturisitorii din temnițele comuniste, care după ieșirea din închisoare a devenit preot, ajunsese la o așa trăire a acestei realități încât la o predică a spus: „Credeti-mă, cred mai mult că Hristos este Cap Bisericii și că Hristos e Dumnezeu și e Viu, decât că vă văd în fața mea”. E cutremurător, cu atât mai mult cu cât avem și următoarea mărturie. El povestea cum a ajuns să se spună rugăciunea neîncetat în inima lui și, la un moment dat, cineva îl întrebă: „Și cât a ținut starea asta?”. Iar el răspunde: „Cum adică, cât a ținut? Nu s-a terminat”. Pentru el era așa o realitate rugăciunea neîncetată, prezența lui Hristos, vederea luminii necreate! Iar pentru noi, cei ce n-am trăit acestea, mărturisiri de genul acesta ar trebui să ne facă să ne dorim și noi lucrul acesta. Pentru că nu au fost supra oameni, n-au fost decât niște oameni ca și noi, dar care au plecat de acolo: și-au asumat suferința proprie, au compătimit cu suferința aproapelui și au căutat să facă din Hristos calea vieții lor. Amin.

Credința întărește ceea ce rațiunea clatină. Pentru cine vrea sa creadă sunt o mie de motive. Pentru cine nu vrea sa creadă, nu-i nici unul.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este cumpătarea creștină?

Răspuns: Cumpătarea creștină este virtutea prin care credinciosul pune convenita măsură în toate faptele vieții sale: în mâncare, băutură, îmbrăcăminte; în vorbe și în toată purtarea sa. „Să umblăm cuviincios, ca ziua; nu în ospete și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă. Ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grija de trup să nu o faceți spre poftă” (Romani 13, 13-14), spune Sfântul Apostol Pavel. Virtutea cumpătării cere stăpânirea poftelor. „Să vă feriți de poftele cele trupești, care se războiesc împotriva sufletului” (1 Petru 2, 11). Sfântul Apostol Petru mai spune că pe lângă știință, omul trebuie să aibă și cumpătare (2 Petru 1, 6). Cumpătarea nu îngăduie mai multe trebuințe decât cele pe care le avem în firea noastră și împiedică crearea de trebuințe prisositoare. Prin aceasta, cumpătarea se arată foarte folositoare atât trupului, cât și sufletului, căci ea pune frâu și îndemnului la păcat. Călcarea cumpătării se răsfrânge uneori foarte greu asupra trupului, pricinuindu-i boli îndelungate, chin și chiar moarte. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Lipsa de înfrânare în mâncare consumă și putrezește trupul omenesc și-l roade cu suferințe, până ce e distrus printr-o boală îndelungată”. Roadele virtuții cumpătării sunt: blândețea, smerenia, buna cuviință în vorbă și purtare, sănătatea trupească și sufletească.

Întrebare: Ce este bărbăția creștină?

Răspuns: Bărbăția sau curajul este însușirea sufletească a creștinului de a-și împlini cu statornicie îndatoririle sale și a înfrunța cu hotărâre toate greutățile și primejdiile vieții. Ea se arată ca tărie sufletească de a împlini cuvântul Sfintei Evanghelii în viață, căci tăria sufletească este necesară atât pentru înfruntarea suferințelor trupești, cât și celor morale. Lupta împotriva ispitelor se duce cu puterea bărbăției creștine. Sfântul Apostol Pavel spune: „Fraților, întăriți-vă în Domnul și întru puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toate armele Lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului” (Efeseni 6, 10-11).

Întrebare: Sunt în Sf. Scriptură pildă pentru bărbăția creștină?

Răspuns: Pildă pentru bărbăția creștină ne dă Dreptul Iov, care a suferit fără murmur și a strigat: „Oare omul nu este pe pământ ca într-o slujbă ostășească?” (Iov 7, 1). Dar cea mai mare pildă de tărie ne-a dat-o Mântuitorul, Care a biruit toate suferințele și ispitele. Pilda Lui au urmat-o toți sfinții și martirii și trebuie să o urmeze orice creștin. Roadele virtuții bărbăției sunt: răbdarea și statornicia. Împotriva bărbăției se păcătuiește prin: sfială, care face pe credincios să se teamă prea mult de greutățile vieții; lașitate, care-l face să fugă de greutățile vieții; îndrăzneală, care-l face să nu vadă și nici să cântărească primejdia, să se ducă la ea, împotriva judecății minții sănătoase.

Întrebare: Ce trebuie să știm despre virtuțile morale?

Răspuns: Virtuțile morale sunt o lucrare văzută a iubirii față de Dumnezeu. Împodobindu-se cu ele, creștinul va folosi și în viața pământească, și în cea viitoare, căci sufletele oamenilor primesc pentru virtute răsplătă, iar pentru greșeli, pedepse.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 2 iunie	18:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 4 iunie	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 5 iunie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 6 iunie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Am schimbat inima

Într-un sat trăia o femeie cunoscută ca fiind foarte serioasă. Avea o vacă ce dădea lapte bun și mulți oameni veneau să cumpere lapte de la ea. Cu toate acestea, fără știrea lor, ea adăuga de fiecare dată puțină apă în lapte, ca să-l înmulțească. După câțiva ani, a început să îl caute pe Hristos și a înțeles că gestul ei nu se potrivește cu învățătura Scripturii. Așa că a încetat să mai pună apă în lapte. Oamenii gustau laptele care acum devenise și mai bun și o întrebau:

- De unde îl ai? Ai schimbat vaca?
- Nu, răspuse femeia.
- Atunci probabil ai schimbat pășunea.
- Nu, n-am schimbat nici pășunea.
- Atunci, cum se face că laptele tău a devenit și mai bun?
- Am schimbat inima, răspuse femeia.

Ca la biserică

Era ziua interviului pentru un nou loc de muncă. La întoarcerea acasă, soția îl întrebă pe soț:

- Cum a fost la interviu?
- Ca la biserică, răspuse soțul.
- Cum adică ca la biserică? întrebă uimită soția.
- Păi, atunci când mi-au pus ei întrebări, eu mi-am făcut cruce. Iar atunci când am răspuns, și-au făcut ei cruce.

Regele leu

Toate animalele câmpiei și ale pădurii îl aleseseră drept rege pe leu. El nu era nici crud, nici tiranic, ci blând și înțelept, așa cum trebuia să fie orice rege. În timpul domniei sale, leul a făcut o proclamație regală pentru toți supușii săi, păsări și animale, proclamând o lege universală prin care lupul și mielul, pantera și iedul, tigru și cerbul, câinele și iepurele trebuiau să trăiască în pace și prietenie unii alături de ceilalți. Impresionat la culme, iepurele nu s-a putut abține să nu comenteze: „Ah, de cât timp așteptam să apuc această fericită zi, când cel slab își va putea lua, cu îndrăzneală, locul de drept lângă cel puternic”. Abia a apucat urecheatul să rostească aceste cuvinte, că a și trebuit să o ia la sănătoasa pentru a-și salva viața!

MORALA 1: Este nevoie de mult mai mult decât o lege pentru ca un suveran să-și impună voința asupra supușilor săi.

MORALA 2: Nu te încrede niciodată în cuvintele dulci ale cuiva ce abia așteaptă să profite de tine.

